

DAVID WILKERSON – ÁLLHATATOSSÁGGAL KRISZTUSBAN MARADNI.

(Védekezzünk az Úrtól való elsodródás ellen. Március 20, 2006)

A Szent Szellem adta nekem ezt az üzenet. Ténylegesen személyes „ébresztőnek” veszem. Megértem, hogy legtöbb olvasónknak nincs szüksége erre az üzenetre, mégis a Szent Szellem mély érintésével arra készítetett, hogy íróasztalomon magam előtt tartsam, és ismételten olvassam az elkövetkező napokban.

Légy szíves értsd meg, hogy ha valami is borzalommal töltene el engem, az egy gondolat, hogy Krisztustól elsodródok, eltávolodok. Még a gondolattól is megrázkódom, hogy valaha is olyan lustává válnék, szellemileg hanyaggá, imádságtalanná, hogy napokig Isten Igéje nélkül lennék képes élni.

Az elmúlt négyévi utazásom folyamán, világszerte láttam egy gonosz szellemi elsodródást, eltávolodást, mint egy „szellemi tsunamit”. Ennek hullámai teljes egyházakat söpörtek el, csak az elfásultság romjait hátrahagyva. Világszerte észlelhető, hogy miként sodródtak el a valamikori erőteljes gyülekezetek és egyházak az alapító atyák által kijelölt Isteni úttól.

A Biblia figyelmeztet minket, hogy a Krisztustól való elsodródás, eltévelyedés nagyon is lehetséges és hogy ne aludjunk el az éjfél órájában.

„...Ezért kell még több figyelmet fordítanunk a hallottakra, hogy a menekülés mellett el ne sodródjunk. Mert ha az angyalokon át szólt ige szilárdnak bizonyult, úgyszólván minden áthágás és engedetlenség elnyerte méltányos bérét, akkor hogy menekülhetünk mi el, miután ekkora meneküléssel nem törődünk? Erről a menekülésről kezdetben az Úr beszélt, és akik hallották, biztos hírt adtak róla nekünk.” (Zsid. 2,1-3)

Bibliai példák vannak arra, hogy múltbéli erőshítű gyülekezetek elsodródással végezték be pályafutásukat. A Jelenések könyvében az efézusi gyülekezetéről olvassuk, hogy Krisztust megszorította az a tény, hogy elhagyták első szeretetüket. Ugyanígy, a laodiceai gyülekezet „langyossá” vált, és a szárdiszi gyülekezet egyszerűen szellemileg meghalt. Pál figyelmeztette a Galáciában élő hívőket, hogy elsodródtak Krisztus keresztségében nyert győzelemtől és visszatértek a hústesti életmódra.

Pál mondta: „*Kelj fel szunnyadó, támadj fel a halottak közül! S majd rád veti fényét a Krisztus.*” Pontosan nézzetek utána, hogy hogyan viselkedtek, ne botorul hanem bölcsen, áron is megvásároljátok az alkalmat, mert rosszak a napok.” (Eféz. 5,14-16) Pál ugyancsak sürget: „*S mindezt úgy cselekedjétek, mint akik ismeritek az időt és tudjátok, hogy itt az órája már annak, hogy az álomból felkeljünk. Mert most közelebb hozzánk a menekülés, mint mikor hívőkké lettünk.*” (Róma. 13,11) Aztán hozzáteszi, hogy némely hívők „*testi kívánságai erősebbek lettek, mint az a kívánságuk, hogy Krisztust szolgálják, ... sőt: némelyek már letértek a helyes útról és a Sátánt követik.*” (1.Timóteus 5,11.15) Mindezek a figyelmeztetések nem a hitetlenekhez szólnak, hanem Szent Szellemmel beteljesedett keresztényekhez. És az üzenet világos: „Ébredj fel, aki alszol. Gerjesszed fel Isten ajándékát bensődben!”

De szeretném állítani, hogy elsősorban nem a gyülekezet és a különböző szolgálatok elsodródása okoz aggodalmat, hanem elsősorban saját magunk, Krisztustól való elsodródásáról beszélek. Kérdeznem kell: „Hogyan menekülhetek el a következményektől, ha elhanyagolom Jézussal való kapcsolatomban, és egyre inkább eltávolodom tőle?”

Pál mondja, hogy vizsgáljuk meg Izrael példáját, mely egy lustaságba sodródott: „*Leült a nép enni és inni, és felkeltek mulatozni (táncolni, játszani). Azért aki azt hiszi, hogy biztos lábakon áll, vigyázzon, nehogy elessen.*” (1.Korintus 10,7.12). Ne értsd félre, Pál nem annyira a Krisztustól való elsodródásról, hanem szorgalomról beszél. Péter is figyelmeztet: „*Szeretteim, mivel előre tudjátok ezeket, őrizkedjétek, hogy a törvényt elvető emberek tévelygése magával ne ragadjon titeket, és szilárdságotokból ki ne essetek.*” (2.Péter 3,17)

Ezért mondja Pál: „*Sőt állítást adok a testemnek, és rabszolgává teszem azt, hogy amíg másokat versenybe hívok (mások felé szolgállok), én magam olyanná ne váljak, aki nem állja ki a próbát.*” (1.Korintus 9,27) Pál egész élete az eredményességgel volt kapcsolatban és itt arról beszél elborzadva, hogy saját maga elsodródna az állhatatosságától.

Mint Pál, én is biztos vagyok abban, hogy Krisztusé vagyok, de kell, hogy figyeljek az Úr és az Ő szolgálóinak figyelmeztetésére.

A természet törvénye illusztrálja a Szellem törvényét.

Jól tesszük, ha a természettől veszünk példát. Minden növényt és állatot Isten teremtett és Ő törődik fenntartásukról és életciklusukról, mindez pedig tükrözi a természet egyetemes törvényét. Pál írja: „...mert mindaz, amit Istenből megismerhetünk, köztük is nyilvánvaló, minthogy Isten láthatóvá tette nekik. Hiszen azt, ami belőle láthatatlan, alkotásaiból az emberek a világ megalapítása óta megértik és átlátják, és pedig az ő örök hatalmát és Isten voltát, úgyhogy menthetetlenek.” (Róma 1,19-20). Jézus mondja, hogy nézzük a virágokat, madarakat, barmokat, juhokat, hangyákat, mert példát és leckét tanulhatunk tőlük. A következőkben a természet is illusztrál néhány szellemi igazságot.

1. Az elhanyagolás (nem használás) romlást okoz. Ezt jobban megértem, mikor az egyik halfajtaról olvasok, amit egy Kentucky, Mammoth barlangban találtak. Ez egy pici halfajta, teljesen kifakult, elfehéredett testtel és két fekete szemekhez hasonlító ponttal a fejkön. Amikor a biológusok felboncolták a fekete pontokat, felfedezték hogy azok elcsökevényesedett „szemek”, amelyek képtelenek látni. Kívülről „szemnek” néztek ki, de a szemek mögött beállt a teljes romlás, a látóidegek teljesen elsovdadtak, mivel a barlangban nem volt semmi fény és a hal nem használta őket. Vagyis a halaknak volt szemük, de képtelenek voltak látni.

Mi történt? Valamikor a múltban ez a halfajta normálisan látott és szép színes testtel rendelkezett, de inkább a földalatti sötétséget és hideget választotta. Idővel a szép színes test fakó fehérré változott és mivel a sötétben való „látáshoz” többé nem volt szükség szemekre, a természet alkalmazkodott a körülményekhez és a kicsi hal látóképesége fény hiányában teljesen elveszett.

Ez egy erőteljes példa szellemi életünkre: Amit nem használunk, azt elveszítjük. Vagyis állandóan használnunk kell szellemi képességeinket, ha szellemi életet kívánunk élni. Nem elég az, hogy csak vasárnap menjünk a gyülekezetbe, és úgy képzeljük, hogy egy prédikáció hallása elég életet fog önteni belénk, és egész héten át képesek leszünk szembe állni a világgal. Nem, kell hogy naponta saját magunk, személyesen járjunk Istennel.

2. Az elhanyagolást a keresztény életben való küzdelmek okozhatják. Most sok kedves lélek egyszerűen fáradt. Kifáradtak fizikailag és a szellemi csatákban, elviselve a bajok és szívfájdalmak özönét és nem Jézust, hanem a küszködést teljesen feladják. Fáradtak a feszültségtől, a harctól és nem kívánnak többé erőteljesen járni a keresztény úton. Elmenekülésre (nyugalomra) vágyanak.

Az egyik pásztor nemrégén írta: „Szolgálatom évein keresztül soha nem láttam annyi bajt az egyházban, mint az elmúlt pár évben: kedvetlenséget, feszültséget és bajt az emberi kapcsolatokban és pénzügyekben. És minél többet imádkoztam Istenhez ezekről a problémákról, annál inkább növekedtek a bajok. Végül azt gondoltam, elegendem van! Krisztust soha nem hagynám el, de azok a dolgok, amikkel szemben naponta harcolnom és küzdenem kell, már túl sok elviselni.”

Dávid, a zsoltárok költője sokszor elfáradt a küzdelemtől. Lelkileg olyan fáradt volt a csatáktól és bajoktól, hogy kívánt elmenekülni a békesség és biztonság helyére: „*Szívem vergődik keblemben, halálos rémület borult rám (rám esett, megszállt). Félelem és reszketés fogott el (jött belém), borzongás (iszonyat) járt át (borított el). Ezért így szóltam: Miért is nincs szárnyam, mint a galambnak, hogy elrepülhetnék, és nyugton lehetnék (megpihenhetnék)? Messzire bujdosnék, a pusztában lakték. (Szela.) Sietve keresnék menedéket (menedékem helyére sietnék) a szélvész és a vihar elől.*” (Zsolt 55,5-9)

A mostani időkben hiszem, hogy Krisztus Teste, az Egyház egy „igazi viharban” van. A pokol kitört, és sátán mindent beleadva támadja az ellene küzdő egyházat. Sok hívő visszahúzódik, vagy teljesen el akarja kerülni a küzdelmet (háborút), elhatározva mondják: „Elegendem van, nem hagyom el Jézust, de egy könnyebb utat fogok találni.”

Egy igazságot akarok megosztani minden hívővel: az erőt és Krisztus dicsőségét elsősorban a vihar közepében fogjuk megtalálni.

Jézus a viharban jelent meg, mikor úgy tűnt, hogy a halászcsonak el fog süllyedni. Megjelent a vihar közepén tanítványinak és ugyanígy megjelenik nekünk is mint a héber ifjakkak a tüzes kemencében. És velünk lesz akkor is, amikor az oroszán vermében találjuk magunkat. (Lásd Dániel könyvét)

Igen, erősségét akkor fogjuk érezni igazán, mikor a leggyengébbek vagyunk. „de azt mondta nekem: „Kegyelmem elég neked, mert hatalmam erőtlenségben lesz teljessé. ...” (2.Korintus 12,9)

Dávidhoz hasonlóan, mi is vágyunk elmenekülni amikor félelem, és fáradtság vesz rajtunk erőt. Szeretnénk elbújni valahová, ahol nyugalom és békesség van, messze az emberektől és problémáktól, csatáktól és küzdelmektől. És ezért némelyek magukba zárkóznak és üveges szemekkel bámulják a TV-t, újra és újra kedvüket veszítve fel akarják adni a harcot, és nem bíznak Istenben, hogy Ő ki akarja vezetni őket ebből a mélységből.

De pontosan küzdelmünk idejében ütközünk össze a természet következő törvényével:

3. Elhanyagolás megcsonkítja a szellemi növekedést. Ha elhanyagolunk egy növényt vagy állatot, nem tápláljuk azokat étellel és vízzel, ez a halál kezdete. Próbálj átsétálni egy város bizonyos területén, ahol a tulajdonosok a kertjüket ápolják és látni fogod, hogy öntözik, trágyázzák és gondozzák a fákat és virágokat.

De hirtelen észre veszed, hogy egy kert el van hanyagolva, minden vadon nő és sorvad. A gaz magasra nőtt és kifolytja (elfolytja) a növényekből az életet. Ez a kert halált hirdet és mintha kiáltana: „Hanyagság! Lustaság! Nemtörődömség!

Salamon beszél egy hasonló helyzetről: *„Elmentem a lusta ember földje mellett, és a bolond ember (kevés szívű) szőlője mellett és íme, az egészszet ellepte a csalán és mindenütt felverte a tövis és a gyom; és kőkerítése is leomlott. Jól megnéztem, aztán eltöprengtem rajta (szívemben), és ezt a tanulságot szűrtem le belőle: alszol egy kissé, szenderegysz egy kevésbé, összeszeded egy kicsit kezdetet, és megpihensz. Akkor beállít hozzád az ínség (szegénység), mint csavargó (útonálló) és a nélkülözés (szűkölködés, szükség), mint a fegyveres férfi (rabló).”* (Példabeszédek 24,30-34)

Salamon is mondja: „minden elpusztul, ha elhanyagoljuk. Láttam saját magam, mi történik a lustával és szívemre vettem.” Ez a lecke annak is szól, aki elhanyagolja Isten Igéjét és az imádságot. Ha meglazítod az édes kapcsolatot az Úrral és az Igéjével töltött kedves időt, hamarosan lelked a testi vágyak felé fog vonzódni. És az elhanyagolt lelked lefelé fog húzni. Legnehezebb felébreszteni azt az embert, aki egy „langyos” keresztény, akit a saját lustasága rántott lefelé.

Saját kertemben találtam meg a legjobb illusztrációt. Az egyik fa, amit régebben ültettem egy árnyékos helyen, kezdett kiszáradni. Elhatároztam, hogy átültetem egy napos helyre, és minden nap öntöztem és gyakran trágyáztam is. Észrevettem, hogy ha egy nap elhanyagoltam, és nem öntöztem, a fa levelei kezdtek elfonnyadni, de amint vizet adtam neki, feléledt.

Kedves szentek: a biblia a legjobb, legtisztább táplálék, ha elhanyagoljátok, lelketek sorvadni kezd. De ha lelketeket állandóan tápláljátok ezzel a „csoda táplálékkal” (Miracle Grow) megerősödvé fogtok életre kelni.

Engedjétek meg még egyszer, hogy rámutassak kire vonatkozik ez az üzenet, és kinek küldte a Szent Szellem. Nem bűnösöknek, hanem a győztes hívőknek, mint ti és én. Hallom, hogy a Szellem mondja: „Krisztust szerető, bibliát tanító Dávid, másokhoz beszélsz, hogy miként változott meg életed és szolgálatod imádságon keresztül. De elfelejtetted Igémet? Ha nem veszed komolyan, amit hozzád beszélek, és nem figyelsz azokra, akik körülötted vannak, lassú szellemi lehülést fogsz észlelni, ami a lustaság felé fog vonzani. Szellemedben egy alig érezhető gravitációs (lefelé ható) vonzást és kábultságot fogsz érezni, ami kihülést (langyos szellemi hőmérsékletet) fog okozni benned.”

Ez az üzenet nem törvényességről, hanem személyes felelősségről szól. Pál Timóteushoz beszélt hasonló oktatással: „Amíg odamegyek, gondod legyen a felolvasásra, a bátorításra, a tanításra. El ne hanyagold a benned levő kegyelemajándékot, mely prófétáláson át a vének kezének rád vetésével adatott néked. Ezekre legyen gondod. Ezekben benne élj, hogy előrehaladásod mindenkinek látható legyen. Ügyelj magadra és a tanításra. Maradj meg bennük. Mert ha ezt teszed, magadat is megmented, hallgatódait is.” (1.Timóteus 4,13-16)

Pál természetesen Isten Igéjéről beszél. És Timóteusnak azt mondja: „figyelj rá, gondolkozzál rajta, teljes mértékben ad át magad az Úr Igéjének.”

A természet egy másik példája arra, hogy milyen romboló következményei vannak annak, ha feladjuk a szellemi csatát, és így a hitetlenség következménye elsodródás lesz:

A remeterák

Egy másik lecke a természetből, hogy mi történik, amikor egy jó csata helyett a könnyű utat választjuk. Nemrég olvastam egy biológus kutató munkáját rákokkal kapcsolatban. Ezek a lények éles sziklák között élnek. A hullámok állandóan ide-oda dobálják őket és minden más tengeri teremtmény üldözi őket.

Állandóan harcolniuk kell életükért, és ezért egy erős életösztön fejlődik ki bennük. Ugyancsak ezzel párhuzamban, vagy talán éppen ezért egy erős páncélt növesztenek testük körül.

Érdekes, hogy némely rák feladja az életharcot. Ezek megpróbálnak egy védett helyet találni és elhagyott kagylókban bújnak be, ami lakóhelyük lesz. Ezeket remeterákoknak hívják. Biztonságot keresve meghátrálnak a harcától és elmenekülnek egy más által ott hagyott, kész lakóhelybe.

De a remeterák „biztos háza” nemcsak drága lesz, de veszedelemmel is jár. Mivel nem harcoltak, fontos testrészeik elsorvadtak. Még belső szervük is elsorvad, használat nélkül. Idővel a remeterák elveszti mozgóképességét, a mozgáshoz fontos belső szerveit és képtelen lesz elmenekülni a támadások elől. Lábaik leesnek és a rák ebben az állapotban csak létezik, de nem él, mint társai.

Ugyanakkor azok a rákok, melyek folytatták küzdelmüket, egyre inkább megerősödnek és szaporodnak. Öt pár lábuk erős lesz a hullámok elleni küzdelemben és felfedezik, hogy a sziklák védelmet nyújtanak az ellenség ellen.

Ez a természeti törvény illusztrálja a Szellem törvényét. Minket hívőket állandóan támadnak a nehézségek hullámai. A sátánnal és hatalmasságaival, gonosz ragadozókkal állunk szemben, de a harcot folytatva, egyre erősebbek leszünk. Ugyanakkor felismerjük sátán támadó módszereit. Felfedezzük, hogy igazi védelmünk Jézusban való bizalmunkban (hitünkben) van. Csak ott leszünk igazán biztonságban, a csata hevében.

Az a keresztyény, aki „minden módon biztonságot és békét” akar találni és csak üdvösségéhez ragaszkodik, nagyon nagy szellemi árat fog fizetni. Hát hogyan vigyázzunk, hogy el ne sodródjunk Krisztustól: „*nem törődve ilyen nagy üdvösséggel (megmeneküléssel)?*” Pál válaszol erre: „*Ezért kell még több figyelmet fordítanunk a hallottakra, hogy a menekülés mellett el ne sodródjunk.*” (Zsidókhöz írt levél 2,1)

Isten nem törődik azzal, hogy a biblia „gyors olvasói” legyünk, hogy átolvassuk a bibliát nagy sebességgel, ami talán a teljesítmény érzését adja, de sokkal fontosabb, hogy „halljuk” az Igét szellemi fülünkkel és addig elmélkedjünk (gondolkozzunk) rajta amíg szívünkkel is meghallunk.

Hűséggel követni Isten szavát nem volt könnyű Pál számára sem. Szeretettel figyelmeztet: „*Ezért kell még több figyelmet fordítanunk a hallottakra, hogy a menekülés mellett el ne sodródjunk.*” (Zsidókhöz írt levél 2,1) „*Kísértsétek meg magatokat, hogy hitben vagytok-e, saját magatokat vessétek próba alá! Vagy nem ismertek magatokra, hogy a Krisztus Jézus bennetek van? Ha ugyan olyanok nem vagytok, akik a próbát ki nem fogjátok állni.*” (2.Korintus 13,5)

Pál nem az mondja, hogy ezek a hívők teljesen hitetlenek, inkább, sürgeti őket: „Mint Krisztus szeretői, tegyék magukat próbára. Készítsetek szellemi leltárt. Tudjátok, hogy Jézus szeret titeket, nem fordult el tőletek, megváltott titeket. De tegyétek fel magatoknak a következő kérdést: milyen közösségem van Krisztussal? Őröd az minden szorgalommal? Támaszkodsz rá megpróbáltatásokon át?

Érzékelsz valamilyen elsodródást keresztyény életedben?

Talán észrevetted, hogy érzel éltedben egy kis eltávolodást, hajlamot a lustaságra. Mondod: „tudom, hogy egyre kevesebbet imádkozom. Krisztusban lévő életem nem olyan, amilyennek lennie kellene.”

Mikor kértem a Szent Szellemet hogy mutassa, hogyan kell vigyáznom az elsodródás ellen, Péter elesésére és későbbi újra éledésére fordította figyelmemet. Ez az ember megtagadta Krisztust, még átkozódva is állította vádlóinak: „Nem ismerem Öt.”

Mi történt? Mi tette Pétert képtessé, hogy így válaszoljon? Büszkeség, önelégült dicsekvés. Ez a tanítvány mondta magának és másoknak: „Soha sem tudok elhidegülni Jézustól. Hitem olyan magas szintre ért, hogy nincs szükségem figyelmeztetésre. Mások elsodródhatnak, de én, ha kell meg is halok az Úrért.”

Ennek ellenére Péter volt az első a tanítványok között, aki feladta a küzdelmet, elhagyta hivatását és visszatért világi foglalkozásához, mikor kijelentette mások előtt: „Megyek halászni.” Amit igazában mondott, hogy: „nem bírom ezt a helyzetet tovább, úgy gondoltam, hogy képtelen lennék hitemben elesni, de senki nem vallott ekkora kudarcot Isten előtt, mint én. Nem tudok tovább küzdeni.”

Ezen a ponton Péter már bocsánatot kért Jézus megtagadásáért és Jézus szeretetében helyreállította őt mikor megjelent követőinek a bezárt szobában és „beléjük lehelte” a Szent Szellemet. Péter bocsánatot nyert, meggyógyult az elsodródástól és a Szellem lehelt rá, mégis belsőleg egy letört ember volt.

És most, mikor Jézus várt a tanítványokra a tó partján, egy dolog volt Péter életében, ami megoldásra várt. Az nem volt elég, hogy Péter bocsánatot kapott és megtérése biztosítva volt. Nem volt elég, hogy bőjtölt és

imádkozott, mint más jó hívő tenné azt. Nem, az Úr egy másik fajta dolgot akart feltárni, engedjétek meg, hogy megmagyarázzam.

A tó partján a tűz körül ülve Jézussal közösségben Jézus háromszor kérdezte Pétert: „Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-e engem a többiekénél?” Minden esetben Péter válaszolt: „Igen Uram, te tudod, hogy szeretlek téged”, Jézus visszaválaszolt: „Legeltesd juhaimat”. Jézus most nem azt kérte tőle, hogy figyeljen és imádkozzon, és hogy szorgalmasan olvassa a bibliát. Krisztus hitte, hogy azokat már Péter megtanulta. Nem, amit Péternek adott, mint feladatot: „Legeltesd juhaimat”.

Hiszem, hogy ezzel az egyszerű kifejezéssel, Jézus arra figyelmeztette Pétert, hogy az elhanyagolás (lustaság) ellen vigyázzon. Lényegében azt mondta: „Felejtse el megbotlásod, hogy eltévelyedtél tőlem. Gyere vissza hozzám, megbocsátottam, visszaállítottalak. Itt az idő, hogy ne rágódj többé a múltbeli hibáidon és problémáidon (ne fókuszálj rájuk többé). **És ezt úgy leszel képes megtenni, hogy szolgálod a szükségben lévőket.** Amint az Atya küldött engem, én is úgy küldelek.”

A tény az, hogy odaadhatom magam imádkozásra, mohó tanítványa lehetek a bibliának, testemet alávettem és elkerülhetek minden gonosznak látszó dolgot, ugyancsak gyakran bűntölhetek, és szenvedélyesen szerethetem Krisztust, de még ha mindezeket teszem is lehetséges, hogy elhanyagolom a hatalmas üdvösséget, amit kaptam. Hogyan? Ha elfordulok az emberi szükségletektől. Ha mindezeket meg is teszem, de érzéktelen maradok az elveszett emberiség iránt és azok iránt, akiknek szükségük van segítségre, vagy hátat fordítok Krisztus testében azoknak, akik szenvednek, akkor olyan leszek, mint a remeterák, saját biztonságomra és szükségleteimre fókuszálva.

Pásztorok szomorúan vallották nekem: „Képtelen vagyok önkénteseket találni. A prédikáció után, az emberek autójukhoz szaladnak, nem állnak meg, hogy segítséget ajánljanak a gyülekezeti szolgálatokban.” Micsoda tragikus képet mutat az ilyen gyülekezet: telve szellemi gyengékkel, akik egyszer erősek voltak, most remeterákká váltak.

Az Apostolok Cselekedeteinek Könyve illusztrálja hivatásunkat, hogy mások szükségére fókuszáljunk, ne a magunkéra. A Szent Szellem kitöltése után az emberek: „*kitartóan foglalkoztak az apostolok tudományával, a közösséggel, a pászka megtörésével és az imádkozásokkal.*” (Apostolok cselekedetei 2,42)

Az volt rendjén, hogy az Apostolok másokat segítettek, folyamatosan tanították a bibliát és az imádkozás szolgálatában álltak.

Ezután Péter és János felmentek a Templomba imádkozni, ahol megláttak egy béna koldust, aki pénzt kért tőlük. Péter Jézus szavaira emlékezett: „Legeltesd juhaimat.” És a tanítvány válaszolt a hívásra. Az Ige mondja, hogy „szemeit rávetette” (Apcsel. 3,4) és ekkor Péter nem hanyagolta el hivatását. Elhatározta, „Valamit kell tennem” és fogta az ember kezét, hogy felemelje azt. Ismeritek a történetet: ez a béna ember ugrálva és teljesen meggyógyulva dicsőítette Istent.

Gyakran szemünk olyan, mint annak ritkafajta halnak, amiről korábban beszéltem: úgy néz ki, hogy szemük funkcionál, de igazából nem képes „látni.” Az igazság az, hogy Jézus akarja, hogy lássuk és feleljünk a szükségekre, melyek állandóan előttünk állnak, csak szellemi szemekre van szükségünk, hogy lássunk.

Ha állhatatos vagy az imádkozásban és a biblia olvasásában, lelkileg boldogulsz, de itt az idő, hogy megkérdd a Szent Szellemet, hogy nyissa ki szemedet a szükségek meglátására. Ő hűséggel fog vezetni olyan helyekre, alkalmakra és személyekhez, ahol szolgálatra van szükség, és ezek olyanok lesznek, amiket azelőtt nem „láttál”. Ha az ilyen útmutatásra válaszoltok soha nem fogtok elsodródni. Ez olyan lesz, mint egy biztosíték, egy védőfal: „legeltesd juhaimat”.

Dicsőség az Ő Szent nevének!

Forrás: www.tsculpitseries.org

Közzétéve a World Challenge engedélyével. P. O. Box 260, Lindale, Texas 75771, USA.